

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΡΟΡΤΟ ΡΙΧΕ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ο σύζυγος.
 Η σύζυγος.
 Μαρία, υπηρέτρια.
 (Η σκηνή παριστά το μπουκετό της κυρίας. Ο σύζυγος τριγυρίζει με παντούφλες και πιτζάμα καθίζοντας στο πόδρο του. Τέλος ξεπλύνει σε μία πλυθρόνα.)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Καλά, μά τ'ορα τί γίνεται ;
 ΜΑΡΙΑ. — Δέν φοράτε κανένα άλλο, κυρία ;
 ΗΣΥΖΥΓΟΣ. — Αδύνατον. Αφού έβγαλα μόνον και μόνον γιά να δείξω τη νέα τουαλέτα μου... (επιτακτικώς). Πήρανε δέν σε γραβάδα.
 (Η Μαρία φάγει κουνώντας το κεφάλι. Από μία άλλη πόρτα μπαίνει ο σύζυγος ντυμένος. Έτοιμος γιά έξοδο.)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (εξαγρομένη). — Μά δέν μου λές τί κάνεις χαμένος μέσα δώ και δέν πάς νά ντυθής; Τί ώρα σκοπεύεις νά βγούμω;
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Είνε τόσο άμορφα δώ μέσα. Μην είς παντού το άρωμά σου!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. Αφήσε τίς τουφερότητες και πήγαμε νά ντυθής!
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Επιμένεις καλά καλά νά βγούμε ;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (Ξελλός). — Τί έκανε λέει. Καί τό φωτάς; Φθάνει πού μέ την ήλιότητα σου έχασες έκεινη τή δουλειά και δέν μπορέσαμε νά κόσουμε έξοχη. Δέν πιστεύω νά έχης στό νού σου πώς θά μέ κλείσης μέσα Κυριακάτικα...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (αποθιμμένος). — Δέν είπα τίποτε τέτοιο...
 Η ΣΥΖΥΓΟΣ. Άν είπες, μά σε κατελιόναω χωρίς νά μιλάς. Κοντοπέτασα τόση ώρα κ' έλο αναβάλλεις νά ντυθής..
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Έβ'α τόν καρπό βροχερό...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κι' άν είνε βροχερός ο καρπός και τί μ' αυτό; Μήπως σου πέρασε ή ιδέα πώς θά κάτσω νά μαγειρέψω έγώ, αφού ξεφύγης πώς ή ύπερρέτα μάς έχει έξοδο ; Έλα σίγου νά ντυθής.
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (πού σκρόνεται άκεφα). — Κι' έγώ πού περίμενα μά Κυριακή νά χαρώ τό σπίτι μου !.. Τί έγώστρια πού είσαι !

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Έγώστρια έγώ ; Πουλέα μου ! Έσύ θγαίνεις κάθε μέρα έξω... Θά μού πής τίς πής στό γραφείο σου... Αδιάρκοο... Περιπάτος είνε: Πάς, έρχεσαι... Ένώ έγώ μόνον γιά τή μαγειριά θγαίνω και γιά καμιά έπισκεψή. Κι' άς μού σύστησε ο γιατρός νά θήσκουμα δυο μωρού στό ύπαιθρο... Α ! ο άνδρες ; ο άνδρες !.. Τί θρώα !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κ' ύστερα λένε πώς έμεις οι άνδρες είμαστε εδ'εταξιμένα ! (σπρώχνει νά γείρω τον στόν ούρανό).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (μέ νέα έξαψη). — Έμείς ματανοούμε μαζί σας. Όλες έμεις ή γυναίκες... Οι άνδρες δλια είσθε τύραννοι... Κοινούγοι !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κ' ύστερα λένε πώς έμεις οι άνδρες είμαστε εδ'εταξιμένα ! (σπρώχνει νά γείρω τον στόν ούρανό).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (μέ νέα έξαψη). — Έμείς ματανοούμε μαζί σας. Όλες έμεις ή γυναίκες... Οι άνδρες δλια είσθε τύραννοι... Κοινούγοι !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Επιμένεις καλά και είναι νά φάμε σε κανένα βρωμιόμαζω ;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (έτοιμη νά ξεσπάσει). — Κίτταξέ τον πού φωτάει άκρίμα. Αχ; δέν άντέχω πιά !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (μέ ύποταγή τραβά πρός την πόρτα). — Καλά, καλά, πάω νά ντυθώ...

(Η σύζυγος εδ'αριστημένη άποτελειώνει τό ντύσιμό της. Περνά μά άλλη κομπιναζόν κι' έπειτα κερτάζει μέ φόβο τόν ούρανό. Ύστερα από μικρό διαγαμό άνοίγει την πτυλούσα της.)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Επί τέλους θά βάλω τό καλό μου φόρεμα πού άγόρασα στην τελευταία «Σόλντ».

(Κάνει νά φορέση μία μαύρη τουαλέτα, μά αντιλαμβάνεται ότι της πηγαίνει στενή)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. —Τί νά συμβαίνει άρα γε ; (κεντά τό κουδούνι. Έρχεται ή υπηρέτρια.)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Αφού δέν έφηνες άκόμη Μαρία έλα νά μέ βοηθήσης νά φορέσω αυτό τό φόρεμα. Σαφηνάά βλεπω πώς είνε στενό.

ΜΑΡΙΑ. — Κυρία, μήπως στένεψε πού τό στείλατε στό καθαριστήριο ;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ω! Θεέ μου! Αές νά είνε αυτό ; Διάλον παροξένο... Ασφαλώς αυτό είνε. Μά μπορούσα νά τό φορέσω άπό τά εμαντένα, πού τό είχαν φορέσει τόσο ;

ΜΑΡΙΑ (έξαιτάοντας τό φόρεμα). — Είτηώς έχει τό βρασιμα στις σαφές. Θά μπορούσете νά τό άνοίξετε.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δέν έτοιμαθίκατε έξω ; Κι' όμως γόνατες ;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (μέ αόξάνουσαν έξαψη). — Δέν πάω πουθενά ! Τώρα μού γάλασε πιά τό κέφι μέ τη γραβίνα σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μά δέν γραβίνας, καθόλου, άγάτη μου.
 ΗΣΥΖΥΓΟΣ. — Όχι, όχι, θά μού τόβγαζες από τη μητή... Δέν θέλω νά πάω πουθενά...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σε θεσάθ, Αιλή μου, ότι μέ άδικείς. Δέν είχα σκοπό νά σε θίξω. Θά πηγαίναω, δπου ήθελες. Έλα, πήγαμε νά ντυθής κ' άφησε τά πείσματά...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Γιά νά παριστάνης τόν έαυτό σου θύμα ε; Νά λές ότι σε βασάνισω, ότι σου κάνω τη ζωή μαύρη... Ότι σε βγάξω έξω από τό σπίτι σου διά της βίας. Έ! λοιπόν όχι ! Δέν θά πάμε πουθενά. Θά μείνουμα εδ'ών κλεισμένοι δια την ήμερα !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Α! τώρα πού μ' έντιστες ένοχού νά βγω. Γιά νά χαρώ έγώ τό σπίτι μου πρέπει νά θήσκουμα μέ την πτυζίμα μου και μέ τίς παντούφλες μου... Τώρα πιά ντύθηκα... Έπειτα... φόρεσα και τό καλά μου... Κίτταξέ με... (τεντώνεται και κωμωδόνει). Σ' άρέσει τό κοστούμι μου ;
 (Η σύζυγος, καθώς θάλλει τό νέο κοστούμι τού άνδρος της εναγνίεται θηρο).

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δέν ξερω... Αφρησέ με ψυχρ... Αυτό μάς έλειπε τώρα νά βγούμε γιά νά δείξουμε τό κοστούμι σου...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (έτοιμοινακά). — Όχι γι' αυτό, άγάτη μου, θά βγούμε γιά νά περάσουμε άμορφα, γιά νά ευχαριστηθής.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Παινε, ύποκριτή !
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Α! γιά νά σοβ πω. Μή μέ βόλεις !
 Η ΣΥΖΥΓΟΣ. Σε βόλεις γιατί τό άξίζεις. Καλά μού έλεγαν δλια νά μη παντορεύω μαζί σου, γιατί θά μέ κάνης διαστραμένη.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κανείς δέν σοβ είχε πη τίποτε. Έμείνα μοναχή μού είπαν πώς είσαι ίδια ή μητέρα σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κάνε μου τη χάρι νά μην άνακατέης τη μητέρα μου. Είνε καλύτερη από τη δική σου πού πίνει ούλο από τό πούλι ως τό θρόνι.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Καλύτερα νά πίνη παρά νά κωκυλοσσειή δλια τόν κόσμο σαν τ'ην δική σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Χι... Η υπηρέτθ !..
 (Ο σύζυγος όρμα άπεληκτικό)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Χτίστης με λοιπόν νά φωνάξω γιά μάττινες δλιους τούς γείτονους...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (συναρμόμως). — Φεύγω, γιατί άν μείνω θά μέ τρελλάνης και μω φεί νά φτάσω στό άρα.

ΜΑΡΙΑ (μπαίνει τρέχοντας). — Κυρία, κόρη ! Γνώσα πίσω γιά νά σάς μαγειρέψω, γιατί μού είπαν στό θόδο, ότι έκαμαν άπεργία τά γραβάνα και ή άπτινομία έκλεισε δλια τό ροστορόν. Γιά νά μη γίνουμ παρασές. Καλά πού σάς πρόόπισα !

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (τρυφερό στη Αιλή). — Βλέπετε πού ήταν τρυφερό νά περάσουμε στό σπίτιμα μας τη θραδίμα μας. Έλα τώρα. Μην είσαι κωκυμένη και δέν σοβ πάει...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μη μού μιλάς. Θά λιποθυμήσω !.. Τό νύφρα μου... τό σπρίδα μου... ή καρδιά μου !..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. Έλα, άγάτη μου, ήσάλασε. Μην κάνης έτσι. Θά μείνω κ' έγώ κλεισμένοι στό σπίτι.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (μέ παράπονο). — Κι' έγώ πού θά κλειστώ ; Σέρεις πού θά κλειστώ έξέ αίτίας σου ; Στο φρενο...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Όχι, όχι. Έσένα θά σε κλεισω... στην άγκαλιά μου !
 (Συνάπτεται ειρήνη, άγκαλιάζονται και φιλοούνται).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ Είνε τόσο άμορφα δώ μέσα !..